

LJUDMILA POLJANEC¹

6. 7. 1874 (Brežice) – 26. 8. 1948 (Kapela)

Pesnica in dramatičarka Ljudmila Poljanec se je rodila 6. julija 1874 v Brežicah kot učiteljeva hči. Po zgodnji smrti očeta se je njena mati, vdova s petimi otroki, preselila na posestvo na Kapeli pri Radencih. Ljudmila je bila takrat stara 4 leta. Na Kapeli je najprej obiskovala ljudsko šolo, nadaljevala šolanje v dekliški šoli v Radgoni in leta 1898 maturirala na državnem učiteljišču v Ljubljani. Med letoma 1908 in 1911 je na dunajski univerzi poslušala slavistiko, germanistiko in pedagogiko, a študija zaradi službe ni dokončala.

Leta 1920 je opravila meščansko-šolski izpit ter postala učiteljica na drugi dekliški meščanski šoli v Mariboru, kjer je poučevala vse do upokojitve leta 1927. Po upokojitvi se je vključila v tamkajšnje kulturno življenje.

V pozabljenosti, samoti in dolgotrajni bolezni je umrla 26. avgusta 1948 na družinskem posestvu na Kapeli. Pokopana je na kapelskem pokopališču.

Poljančeva je bila poleg Kristine Šuler in Vide Jeraj ena vidnejših pesnic pred 1. svetovno vojno.

V času študija se je družila z literarnim zgodovinarjem Francetom Kidričem, Ivanom Prijateljem in s slikarjem Ferdom Veselom. Prijateljevala je tudi s Cvetkom Golarjem in bila tesno povezana z Antonom Aškercem.

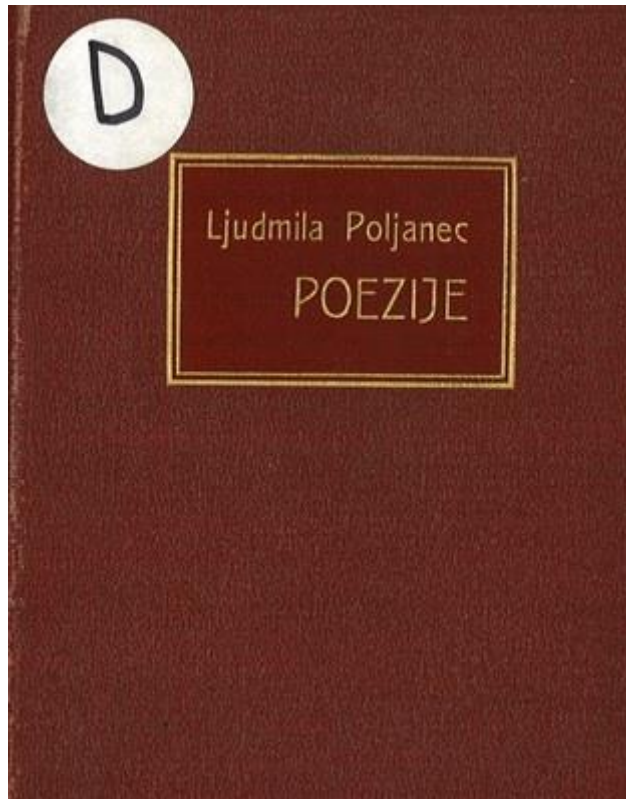
¹ Pojavlja se tudi zapis priimka Polanec.

Ljudmila Poljanec je bila zelo razgledana ženska, saj je vse življenje veliko brala in preko časopisov vneto zasledovala javno življenje slovenskega naroda, prav tako je veliko potovala. Veliko časa je preživela na Dunaju, preko Beograda in Sofije obiskala Carigrad ter si ogledala Pariz, Prago in Salzburg.

Pojavljala se je pod različnimi psevdonimi, kot so Zagorska, Bogomila, Mirka, Milka, Nataša, Radomilka, Emerika Savinska, Posavska, X, Y, M.P. Nataša. Objavljala je v literarnem mesečniku *Dom in svet*, v ženskem časopisu *Slovenka*, v *Slovanu*, *Ljubljanskem zvonu* in v družinskem listu *Domači prijatelj*. Otroške pesmi je objavljala v *Angelčku* in *Zvončku*.

Leta 1906 je pri založniku Lavoslavu Schwentnerju izdala samostojno pesniško zbirko *Poezije*.
Te hranimo tudi v domoznanski zbirki naše knjižnice.

Kritiki niso sprejeli njene poezije, zato je sledil dolgoletni molk.

Katja Mihurko-Poniž je v članku *Dolgovi in spregledi slovenske literarne zgodovine* označila Ljudmilo Poljanec za premalo cenjeno pesnico. Zapisala je: »*Odzivi kritike na njeno prvo pesniško zbirko so odraz tedanjega časa in pogleda njenih sodobnikov na žensko ustvarjalnost, vendar Ljudmila Poljanec kot pesnica ni bila nikoli povsem spregledana. Gotovo pa je bila dolga desetletja premalo cenjena in skoraj popolnoma pozabljena kot zelo kritična opazovalka in avtorica odličnih člankov, v katerih se je odločno zavzemala za ženske pravice, drugačno vzgojo deklet, boljše delovne pogoje učiteljic in odpravo celibata za učiteljice.*«

Celoten članek *Dolgovi in spregledi slovenske literarne zgodovine – pisci, ki po krivici nimajo ustreznega mesta v nacionalnem literarnem kanonu* je dosegljiv na povezavi:

<http://www.delo.si/kultura/knjiga/dolgovi-in-spregledi-slovenske-literarne-zgodovine.html>.